

ПРОПОВЕД НА ОТЕЦ ЕМИЛИЯН ЗА 2 НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ - СВ. ГРИГОРИЙ ПАЛАМА, 27.03.2016 Г.

Възлюбени в Господа, братя и сестри,

Ето че вече сме във втората седмица на Великия пост. Седмица, през която беше един от най-прекрасните християнски празници – Свето Благовещение, когато св. архангел Гавраил казал на св. Богородица за чудото, което ще стане, че ще роди Син Божий. Седмица, в която и ние, които от нас постим, продължаваме усърдно да се опитваме да вървим и следваме Божиите пътеки. И не случайно именно в тази неделя литургийното Евангелие беше от едно евангелско събитие, което е много показателно за това на какъв етап сме и какво трябва да вършим. Не случайно това литургийно Евангелие е поставено точно сега, а именно за прощаване на греховете. Христос се прибрал в Капернаум – в града, в който пребивавал. Събрало се множество хора, разслабения нямало как да влезе и близки на този разслабен решили да го заведат при Христа, за да го изцери. Вярата им била толкова силна, че като нямало как да стигнат, решили да разпокрият покрива на къщата, за да го спуснат от там. Като видял вярата им, Христос казал нещо, което никой не очаквал: *Сине, прощават ти се греховете*. Това смутило много хора, книжници и т.н. *Прощават ти се греховете*, казва след другата фраза: *Голяма е вашата вяра*. Какво е искал да каже Христос? Защо не е казал *Взemi си одъра и си ходи* това Той обяснява на самите книжници. Защо това литургийно Евангелие е поставено точно сега, днес, на втората седмица от Великия пост, седмицата на св. Григорий Палама?

Братя и сестри, в това, което вършим ние, без вяра не можем да стигнем доникъде, абсолютно доникъде. Съмняваме ли се в нещо, смятаме ли го за нещо, което може да е така, пък може и да не е... или да си кажем „хайде, да опитаме, дай да попостя и да видя, пък може се оправят нещата“? Казвам ви, не се мъчете, работите няма да станат. Човек трябва да вярва, с вяра да подхожда към всичко – към молитвата, към светото Причастие, към любовта, към ближния... Вярата трябва да го ръководи. Това е изключително важен елемент за нашето възрастване в Бога, а именно силната и безрезервна вяра в Бога. Знаете много добре случая, когато Господ ходел по водата и Петър тръгнал, направил няколко крачки и започнал да потъва. Господ казал „*Защо се усъмни*“. „*Защо се усъмни*“ – нещо много важно. Усъмниш ли се, нещата не се случват.

Другото нещо, братя и сестри, всички сме грешници, няма безгрешни хора. Първо – ние не можем да определим кой е по-голям грешник. За това кантар няма. За това кантар е Бог. Ние нямаме правото да мерим

греховете на нашите близки! Ние нямаме право да гледаме сламката в околото на ближния, а да не виждаме гредата в нашето око. Ние трябва да виждаме нашите грехове, да се каем за тях и ако можем, да ги избягваме. Защото това, което е най-опасното и най-страшното и откъдето връщане няма, е чувството за безгрешие, „жигосаната съвест“, за което сме говорили преди. Да казваме: „Аз нямам грехове, не бъркам. Какво му трябва на човек – да си хапне, да пийне.... Лошо не правя.“ Човек мисли ли по този начин, е безвъзвратно загубен, не осъзнава ли греха в себе си. Защото пак казвам, няма безгрешни хора. С поглед с помисъл дори, ако не по друг начин – грешим и смята ли човек, че е безгрешен, той просто безвъзвратно си е отишъл. От това трябва да се пазим много – да не започнем да се величаем. Или да смятаме, че щом идваме в църквата, всичко ни е простено. „Аз нали ходя на църква. Пенка не ходи на църква, нея да я постигне злото.“ Това е разсъждение на човек, който е много далеч от истината. Човек, който няма представа за какво идва и по-добре да не си губи времето, ако не е разбрал защо идва.

Божият дом, братя и сестри, е дом на всички ни. Тук няма по-големи или по-малки. Аз съм като вас, един от всички вас. По Божия милост съм сложен, за да го управлявам. Това е единственото нещо, което ме отличава от вас, а не нещо друго. Това трябва да го знаете. И вие, които идвате често на църква, не сте нищо повече от всички други, които не стъпват в храма. Не трябва да ги съдим за това. Трябва да им обясним като техни близки, че пътят е от тук, че мястото, където човек се чувства най-добре, е при Отца си, а именно в храма, но не да ги съдим за това. Защото гордостта е един от седемте смъртни гряха. Нека не си го причиняваме. Нека вървим в Божия път смирени, чистейки своите грехове, опитвайки се да дадем на ближните каквото можем за тяхното спасение и благопоуспяване, но да пазим душите и телата си, за да не се изкушаваме пък от това. Това са изключително важни предпоставки, за да вървим в правия път, а именно – силната вяра и покаянието, и прошката.

Пътят за към Бога е много лесен. Има ли някой, който не го знае? Първото нещо да стигнем до Бога е чрез Евангелието, чрез евангелските четива. Второто е силната вяра в молитвата. Да вярваме, че това, което просим от Бога, Бог ще ни го въздаде по някакъв начин и форма – дали точно това, което просим или впоследствие, или Бог ще ни изпита, но ние трябва да имаме безрезервната вяра за това. И на трето място, и не на последно, са богослуженията и светите тайнства. И това води към Бога, и това не трябва да пропускаме, и това трябва да го приемаме със сърце и душа. Да не казваме „Стига ми. Аз вчера ходих на църква, сега защо пак трябва да ходя. По-добре да си лентяйствам вкъщи.“ Изборът си е наш. Не трябва да го допускаме.

Вярата, покаянието и прошката...

Нека всеки от нас, братя и сестри, като се прибере вкъщи, да си зададе именно тези въпроси: имаме ли я достатъчната вяра, съмняваме ли се в нещо в нас. И грешката, която и да вършим, всеки греша повече или по-малко – дали това, което го правим, го осъзнаваме и се борим с него. Защото съм казвал и друг път – няма светии безгрешни. Всичките са хора и всичките са грешници. Бог им е въздал заради борбата им с греховете и за други техни достойнства, но няма от тях безгрешни. Знайте и това. Нека останем в душите и сърцата си през тези дни, особено на Великите пости, с покаяние в молитвите, прошка и от самия Господ за греховете ни и нека продължаваме да вървим по пътя така, че да можем утре, наистина отивайки при Бога, Бог да ни въздаде това, което сме заслужили, а ние се борим именно за едно-единствено нещо – да спасим душите си.

Благословието на Господа и Неговата милост да е върху всички нас! Амин.